

издали акроаматическитѣ слова; защото въ какво ний на примеръ ще се различавами отъ другитѣ хора, ако станатъ тѣзи учения общѣ познати, въ които ний сми учили? А азъ прѣдпочитамъ по-добрѣ да прѣвъсходствувамъ надъ другитѣ, по най добрата умственна способностъ отъ колкото по сила. Здрави бждете“. Аристотель обаче, като зѣ подѣ внимание Александровото честолюбие та му отговори за ония слова, че едни отъ тѣхъ бѣха издадени а други не. Защото истинно е че колкото за метафизическата имовѣрностъ, за да се поучаватъ и да се научатъ хората нѣма никаква полза, а описа се само за образъ или примеръ на тогавашнитѣ учени ¹ хора.

§ 8. Казва още Плутархъ че Аристотель бѣше вдхналъ въ Александра и нѣкаква си наклонностъ къмъ докторство отъ кой да е билъ другъ. За то Александръ възлюби не само теорията за исцѣрѣние, но и помагаше на приятелитѣ си въ врѣме на болестъ, и съчиняваше рецепти за исцѣрѣние и да пазятъ диета, както се вижда въ писмата му. При това бѣше и естествено филологъ, приятель на науката и обичаше много да чете книги. А колкото за книгата

---

¹ Аристотель не дързна да отговори за метафизическата имовѣрностъ, или че не бѣше вдхнатъ отъ християнската философия или че . . . ; защото цѣльта на философията е за ползата на чловѣцитѣ, и по тѣзи причина нейнитѣ истинни трѣбва да станатъ общепознати.